UCHWAŁA Nr 243/XXXVI/2013

Rady Gminy Płoniawy-Bramura

z dnia 18 grudnia 2013 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Wójta Gminy.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. , poz. 594 ze zmianami) oraz art. 229 pkt 3, art. 237 § 1 i 3 i art. 238 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. , poz. 267), po rozpatrzeniu skargi pana Adama Grabowskiego, Rada Gminy Płoniawy-Bramura uchwala, co następuje:

§ 1

Uznaje za bezzasadną skargę pana Adama Grabowskiego z dnia 12 września 2013 r., przekazana do rozpatrzenia zgodnie z właściwością przez Regionalną Izbę Obrachunkową w Warszawie pismem z dnia 02 grudnia 2013 r. na działalność Wójta Gminy Płoniawy-Bramura.

§ 2

Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Gminy Płoniawy – Bramura do zawiadomienia skarżącego o sposobie załatwienia skargi.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

Pan Adam Grabowski pismem z dnia 12 września 2013 r 2012 przesłał skargę do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Warszawie na działalność Wójta Gminy zarzucając mu brak dochodzenia należności stanowiących dochód Gminy, co w mniemaniu skarżącego narusza dyscyplinę finansów publicznych.

Pan Adam Grabowski uzasadniając skargę opiera się na ustawie o finansach publicznych i na ustawie o drogach publicznych.

Zgodnie z przepisem art.229 pkt.3 Kodeksu postępowania administracyjnego właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności wójta jest rada gminy. Z przepisów art.18 ust.1 i 4 ustawy o samorządzie gminnym wynika, że rada gminy kontroluje działalność wójta, gminnych jednostek organizacyjnych oraz jednostek pomocniczych. Funkcję tę wykonuje komisja rewizyjna rady gminy.

W toku rozpatrywania skargi Komisja Rewizyjna, działająca w imieniu Rady Gminy Płoniawy-Bramura, przeprowadziła postępowanie wyjaśniające, które potwierdziło brak zasadności skargi złożonej przez pana Adama Grabowskiego, wynikające z błędnej interpretacji przepisów prawnych.

Rada Gminy informuje że art. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2013 r. , poz. 260 ze zmianami) dokonuje klasyfikacji dróg publicznych ze względu na funkcje w sieci drogowej na następujące kategorie: drogi krajowe; drogi wojewódzkie; drogi powiatowe; drogi gminne.

Art. 7 tejże ustawy odnoszący się do kategoryzacji dróg gminnych stanowi że :

„… Art.7. 1. Do dróg gminnych zalicza się drogi o znaczeniu lokalnym niezaliczone do innych kategorii, stanowiące uzupełniającą sieć dróg służących miejscowym potrzebom, z wyłączeniem dróg wewnętrznych.

2. Zaliczenie do kategorii dróg gminnych następuje w drodze uchwały rady gminy po zasięgnięciu opinii właściwego zarządu powiatu.

3. Ustalenie przebiegu istniejących dróg gminnych następuje w drodze uchwały rady gminy".

Sieć 27 dróg gminnych i wykaz ich przebiegu określa uchwała Nr 204/XXXIV/2001 Rady Gminy Płoniawy-Bramura z dnia 28 sierpnia 2001 r. (Dz.Urz. Woj. Maz. Nr 192, poz. 3270). Pozostałe drogi są drogami wewnętrznymi, inaczej drogami dojazdowymi, a więc nie stanowią dróg publicznych w rozumieniu art. 7 ust.1 cytowanej wyżej ustawy i przedmiotowej uchwały Rady Gminy. Mając powyższe na względzie bezspornym jest fakt iż w przedmiotowej sprawie nie mogło dojść do naruszenia dyscypliny finansów publicznych poprzez rzekome zaniechanie przez wójta poboru stosownej opłaty za zajęcie pasa drogowego ponieważ jako wykazano powyżej przedmiotowa droga ma charakter drogi wewnętrznej tak więc nie stosuje się do niej ustawy o drogach publicznych.

Ponadto Rada Gminy ustaliła na podstawie wyjaśnień Wójta Gminy oraz zgromadzonej korespondencji prowadzonej przez Wójta Gminy, iż w przedmiotowej sprawie skarżący był informowany, że w obecnym stanie faktycznym mamy do czynienia z tzw. sporem granicznym „własnościowym" a więc prowadzenie postępowania administracyjnego w sprawie jest niemożliwe, a napewno przedwczesne, gdyż o czym wcześniej wspomniano sporna droga, nigdy nie została zaliczona do kategorii dróg gminnych, ponieważ brak jest dokumentu „aktu prawnego", który potwierdzałby nadanie tej drodze statusu drogi publicznej w rozumieniu ustawy o drogach publicznych. Mając powyższe na względzie wszelkie zarzuty, co do niedopełnienia obowiązków wynikających z zastosowania ustawy o drogach publicznych są całkowicie bezpodstawne, ponieważ ochrona tej drogi (w tym przypadku tzw. drogi wewnętrznej) nie podlega reżimom w/w ustawy. Droga niezaliczona do jednej z kategorii dróg publicznych, choćby stanowiła mienie Skarbu Państwa bądź jednostki samorządu terytorialnego, nie jest objęta powszechnym dostępem. Nie można kwestionować działań organów reprezentujących podmiot publiczny, które

wyłączają dostęp do drogi stanowiącej własność publiczną, jeżeli nie jest ona drogą krajową, wojewódzką, powiatową lub gminną.

W przedmiotowej sprawie to nie działania Wójta, lecz działania osób trzecich doprowadziły do braku możliwości swobodnego poruszania się sporną działką (co nie zmienia faktu iż Wójt prowadzi działania zmierzające do przywrócenia tej działki drogowej do swobodnego użytkowania). Niewykluczone jest, iż w tej sprawie słusznym będzie wykonanie wznowienia znaków granicznych, co prawdopodobnie będzie konieczne w przypadku dalszej biernej postawie osoby, która dokonała posadowienia ogrodzenia w pasie spornej działki drogowej , a która nie uznaje naszego roszczenia o wydanie spornego gruntu.

Mając na względzie powyższe argumenty, skargę należało uznać za bezzasadną.